

- רבא: את"ל סימנין דאורייתא. [שהרי אפשר לדחות דדרשהו בעדים]
- א. סימנין וסימנין - יניח,
 - ב. סימנין ועדים - ינתן לבעל העדים,
 - ג. סימנין וסימנין ועד אחד - עד אחד כמי שאינו, ויניח.
 - ד. עדי אריגה ועדי נפילה תנתן לעדי נפילה, דאפשר שמכר ונפל מהקונה
 - ה. מדת ארכו ומדת רחבו תנתן למדת ארכו, דמדת רחבו אפשר לשער
 - ו. מדת ארכו ומדת רחבו ומדת גמיו [כמין] - ינתן למדת ארכו ורחבו.
 - ז. מדת ארכו ומדת רחבו ומדת משקלותיו - ינתן למדת משקלותיו.
 - ח. הוא והיא אומרים סימן כגמ כנקב בצד אות פלוני. - ינתן לה
 - ט. הוא והיא אומרים סימני החוט - כמדת אורכו - ינתן לה
 - י. הוא והיא אומרים כחפיסה - ינתן לו, דאפשר שיודעת מקום החפיסה

משנה.

ועד מתי חייב להכריז?

ר"מ: עד כדי שידעו בו שכניו, ר"י: שלש רגלים, ואחר הרגל האחרון ז' ימים, כדי שילך לביתו ג' ויחזור ג' ויכריז יום אחד.

תנא: שכני אבידה. - והיינו שכני מקום שנמצאת בו אבידה.

ר"י - שלושה רגלים.

- והך: דשואלין הגשמים לת"ק: בג' במרחשון, ר"ג: בז' בו, שהם ט"ו יום אחר החג, כדי שיגיע אחרון שבארץ ישראל לנהר פרת!
- דחה א. רב יוסף: כבמקדש ראשון, שישראל היו מרובין כחול אשר על הים ט"ו יום במקדש שני היו מועטים ארבע רבוא אלפים שלש מאות ששים
- ב. ואביי: 'וישבו הכהנים והלוים וגו' והמשררים והשוערים וכל ישראל בעריהם' וכיון שכן הוא - אפכא מסתברא: דווקא מפני שבמקדש ראשון היו כ"כ הרבה סגי בג' ימים, שיש שיירות שהולכים ביום ולילה, משא"כ במקדש שני
- ג. רבא: ל"ש במקדש ראשון או שני, לא הטריחו רבנן באבדה יותר מדי.

מה מכריז

- רבינא: גלימא מכריז. דאי מכריז סתם אבידה להוסיף יום לעיין בכליו
- רבא: אפי' אם מכריז אבידה לא הטריחו רבנן באבידה יותר מדאי.
- א. ת"ר: רגל ראשון אומר: רגל ראשון, רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם. [שלא יחליפו בשני]
- ב. בהך: בראשונה, כל מי שמצא אבידה - היה מכריז עליה ג' רגלים, ואחר רגל אחרון ז' ימים, שילך שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד.
- משחרב ביהמ"ק שב"ב תיקנו שיכריזו בבתי כנסיות ובתי מדרשות. משרבו האנשים דאמרו שאבידה למלך מודיע לשכיניו ויודעיו, ודיו..
- מעשה ברבי אמי מצא כלי מלא זהובים, ראהו רומאי שפחד א"ל שיקח לעצמו דאינו פרסאי שאומר דאבידה למלך
- ג. ת"ר: אבן טוען היתה בירושלים, כל מי שאבדה לו אבידה נפנה לשם, וכל מי שמוצא אבידה נפנה לשם. זה עומד ומכריז, וזה עומד ונותן סימנין ונוטלה. זו ששנינו: צאו וראו אם נמחת אבן הטוען.

משנה.

אמר את האבידה ולא אמר סימניה - לא יתן לו.

והרמאי, אף שאמר סימניה - לא יתן לו, שנאמר עד דרש אחיך אתו - עד שתדרוש את אחיך, אם רמאי הוא אם אינו רמאי.

- ר"י: אבידתא מכריז, דאי מכריז גלימא - חיישינן לרמאי.
- ר"ג: גלימא מכריז, ולא חיישי' לרמאי, דא"כ אין לדבר סוף.
- תנן: אמר את האבידה ולא את סימניה - לא יתן לו.
- אף למ"ד גלימא מכריז לא אמר סימניה היינו שלא אמר סימנין מובהקין.

והרמאי אע"פ שאמר את סימניה הר"ז לא יתן לו.

- ת"ר: בראשונה כל מי שאבדה לו אבידה - היה נותן סימנין ונוטלה. משרבו הרמאין, התקינו שיהו אומרים לו: צא והבא עדים דלאו רמאי את, וטול.
- כמעשה באביו דר"פ אבד לו חמור ומצאוהו ואמר רבר"ה שיביא עדים שאינו רמאי והביא עדים, ושאלם: ואמרו הן [והסבירו עצמם שאינו רמאי]
- וארכב"ה אין בזה משום חזור ומגיד - שאדם לא מביא עדים לחובתו

